

att beskattas

Det finns ganska många sätt att tjäna pengar på. Det som betraktas med i särklass störst misstänksamhet av statsmakterna är att arbeta. Ju mindre man arbetar, desto mindre beskattas man. Ju hårdare man arbetar, desto hårdare beskattas man. Ju mindre duktig man är, desto lindrigare beskattning. Ju skickligare man är, desto hårdare beskattning.

Detta är naturligt. Den socialdemokratiska regeringen kan inte så här i jämlikhetspsykosens tidevarv acceptera kompetens och energi — i varje fall inte utan att via skattsedeln ge syndaren så kännbara påföljder att de främjar såväl individualism allmänpreventionen. Duktiga människor får inte få det för bra. De skall istället klämmas åt.

Den socialdemokratiska beskattningspolitiken riktar sina bläckfiskarmar åt de mest skilda håll. Hrr Sträng och Palme har säkert åtskilliga gånger sagt varandra de gamla latinska orden — hr Sträng på latin och hr Palme på engelska — »pengar luktar inte», efter att tillsammans ha njutit frukterna av något för ordspråket lämpligt skatteobjekt.

Den skattepolitiska hydran har likväl av någon anledning missat ett mål. Ingenting är heligt för en s-märkt finansminister. Men jämförelsevis sakrosankt är vad man skulle kunna kalla den inverterade inkomstskatten.

På samma sätt som den energiske, duktige arbetstagaren trycks ner skattevägen skall enligt jämlikhetsideologin den som genom slumpen skördar stora pengar behandlas med silkesvantar. Lotterivinnare

— utom de som får de allra lägsta vinster — betalar sålunda 30 procent på vad de vinner i skatt. Någon progressivitet existerar inte. 100 kr eller 200 000 kr — det blir bara 30 procent i alla fall.

Man kan undra varför socialdemokratin just på detta område inte insett progressivitetens välsignelser. Är det ett förbiseende? Knappast med de konfiskatoriska ambitioner man på snart sagt samtliga övriga områden ådagalagt. Alltså måste det vara en medveten inkonsekvens.

Sannolikt är det i själva verket fråga om en smart upplagt folkpedagogik. Låt någon vinna 200 000 kr. Låt honom därav behålla 140 000 kr. Resten gör dagstidningarna — upplyser allmänheten om hur mycket som blir över på 200 000 kr sedan Sträng fått sitt, och hur trevligt man kan ha för 140 000 goda svenska zinkkronor. Sedan är den agitatoriska grogrunden lagd för en propagandahets mot de välavlönade — dvs som regel hårt och skickligt arbetande yrkesutövare. Underförstått att des-

sa vältrar sig i pengar, lättja, lyx och njutningar. På denna avundens flodvåg kan sedan nya skatteskärpningar sköljas över de utvalda målgrupperna.

Att höja maximivinsten till en miljon kr, men låta vinnaren skatta för vinsten — varigenom det skulle bli ungefär 140 000 kr över — som om han gjort sig förtjänt av pengarna genom arbete, är därför taktiskt oklokt av regeringen. Då skulle nämligen väljarna ha något större förutsättningar att genomskåda den progressiva beskattningens orättfärdighet. En sådan klarsyn är oförenlig med regeringens jämlikhetssträvanden.

Så finansministern aktar sig nog. Han satsar vidare på att väljarna också framdeles skall satsa på samma sak som han själv: illusionen, turen, hoppet om att den stekta sparven plötsligt skall flyga in i det öppna gapet sedan galten Särimner i näringslivets skepnad omsider definitivt klubats ihjäl.

Matti Häggström